

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ad Monachos ieiuniis immodicè deditos. 45.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἢ τὸ τοῖσ' αὖ δι' ἐπιδείγματος βα-
 διέται ὁ λόγος δεικνὺς καὶ τοῖς ιδιώ-
 ταις πῶς ἀληθεύει· φαιδρὸν γὰρ ἵνα καὶ
 παχύτερον πρὸς τὴν σαφηνίαν τῆς λε-
 γομένης χρηστώμεθα ὡς ἐπιδείγματι· ὅτι
 ὡσπερ ἡ χρυσίτις γὰρ λαμβάνουσα μὲν
 ὕδωρ, πηλὸς γίνεται, πῦρ δὲ ὀμιλῶσα
 χρυσός· καὶ οὐκ ἐπιπάχει σκεῖνα ἀ-
 σφάλην ἐπαχύνει, ἔτι καὶ τὸ σῶμα ὁμι-
 λῶσαν τῆς ἀθανασίας, καὶ τῆς ἀφθαρσίας,
 ἀνάλωτον ἔσται καὶ ἀβάτον πᾶσι τοῖς
 πάθεσιν, οἷς νωτὶ ἐνάλωτον ἡσθέτηκεν·
 εἰ δὲ καὶ πῶς δύναμιν τῆς ἐκ τῆς μη' ὄν-
 τος αὐτὸ πεποικόςτος ἐγνωμόνας
 λογίζονται, οὐδὲ λογισμῶς τοῖσ' αὖ
 δεῖσονται· ὁ γὰρ μὴ ὄν ποιῆσας, πολ-
 λῶ μᾶλλον γεγενημένον ἀναστήσει.

Ζωσίμῳ ἀρεσβυτέρῳ· μδ.

Εἰ μὲν δυνατόν ἦν τὰ χεῖράτα μέγα
 θάνατον ἀποκομίσαι μετὰ σῶν τῶν μά-
 λις, μὲν ἔδ' οὐτὼ τίμα ἦν ὑπὸ τῆς
 ἐκείσε τιμαλφρασίαν ὀπισθοτέμε-
 να· πλὴν, ἀλλ' ὁμοῦς ἐδόκει, σκιάν πνα
 ὡς ἀμυθίας σοι φέρειν· εἰ δὲ τῶν μὲν
 ἀδύνατον, δύνατον δὲ ταῦτ' ἀμεί-
 ψαι εἰς ἐλεημοσύνας ἀναλώσαντα, καὶ
 μάστιγα μηδὲ τῆς ἐπιπροσώπου δου-
 ρίας εἶναι τῆς πάσαν σκήψασαι· ἁρο-
 σούσης· ἀμεινον τῆς ἀρεσβυτέρας γε-
 νέσθαι, ὃ τῆς ἀνάγκης ἔστιν· εἰ δ' ἐβέ-
 λει παρὰσχῆν, πὶ καὶ τῶν πεινήτων
 ἀρπάζων οὐκ ἐρυθείας.

Πρὸς νηγεύοντας ἀσκητὰς ἀγαν· με.

Σύμμετρος ἔστω τῆς ἀρετῆς ὁ πόθος,
 ἵνα μὴ ἀμετρος γένηται τῆς μεταβο-
 λῆς ὁ τρόπος.

Αθανασίῳ ἀρεσβυτέρῳ· μς.

Εἰ πὲρ τῶν διενεχθέντων πρὸς σε, καὶ τὰ
 ἑλλήνων ἀρεσβυτοντι, φήσαντί τε, ὅτι
 χριστὸν πνα, καὶ παρὰ πῶς ἀρχαίαν συ-
 νήθειαν, εἰσηγήσατο πολιτείαν τὸ εὐαγ-
 γέλιον.

periti sint, quarantque quidnam hoc
 aut eiusmodi sit, per exemplum oratio no-
 stra gradieitur, ut rudibus etiam & indoctis
 veritatem ostendat. Dicimus enim (ut de-
 clarandæ huius rei causa crassius exemplū
 adhibeamus) quod quemadmodum auri
 spuma, si aquam assumat, lutum efficitur, si
 autem igni admoueat, aurum, nec iam
 ea patitur quæ prius patiebatur: sic etiam
 corpus, cum immortalitate atque incor-
 ruptione versatum, ab omnibus his affe-
 ctionibus, quibus nunc obnoxium est, pror-
 fus immune ac liberum erit. Quod si vim
 quoque ac potentiam illius prudenti ani-
 mo perpendant, qui ex nihilo corpus in-
 ortum produxit, ne his quidem ratiocina-
 tionibus opus habebunt. Nam qui illud
 ex nihilo effecit, multo magis effectum ad
 vitam reuocabit.

Zosimo Presbytero. 44.

Si fieri posset, ut opes tuas post disces-
 sum è vita tecum asportares, quanquam
 ne sic quidem pretij cuiusquam essent, ut
 pote à pretiosissimis alteri⁹ aui diuitiis ob-
 scurata, tamen umbram quandam conso-
 lationis eæ tibi afferre videretur. Cum au-
 tem id fieri nequeat, possis autem eas, si in
 eleemosynas infumpseris, in meliores cō-
 mutare, quin tu id facis? præsertim cum
 ne filiorum quidem excusatio, quæ hone-
 sti cuiusdam prætextus speciē præ se fert,
 tibi suppetat, nimirum id quod necessitatis
 est, melius eo esse, quod voluntate animi-
 que inductione efficitur. Quod si largiri
 non vis, quin tu saltem, pauperum bona
 rapiens, erubescis?

Ad Monachos ieiunium immodicè deditos. 45.

Virtutis labor moderatus fit: ne immo-
 deratus mutationis modus existat.

Athanasio Presbytero. 46.

Dic ad eum qui tecum altercatus est,
 atque Ethnicorum dogmata profitetur,
 contenditque Euangelium nouam quan-
 dam, atque à veteri consuetudine dissiden-